

РЕШЕНИЕ

№ 4487

гр. София, 06.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 09.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **6337** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 – чл. 178 от Административно – процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 124, ал. 1 и чл. 104, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по искова молба на С. К. С., чрез адв.С. Б., пълномощник на АД „Й. И., И.“, със съдебен адрес [населено място],[жк], [улица], ет. 8, с която е предявен иск срещу Национален осигурителен институт с адрес [населено място], район В., [улица] за заплащане на обезщетение в размер общо на 5332 лева за времето, през което ищцата е останала без работа или е получавала по-ниско възнаграждение, за период от шест месеца, в резултат от незаконосъобразно уволнение със Заповед № 4633/22.02.2019г. на управителя на НОИ за времето от 26.02.2019г. до 26.08.2019г. Направено е искане за присъждане на разноски по списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Национален осигурителен институт, чрез упълномощения си процесуален представител К. А., в отговор на исковата молба и в хода на делото по същество прави искане за отхвърляне на претенцията като неоснователна и недоказана. Посочва, че ищцата е възстановена на работа и дължимото ѝ обезщетение е изцяло изплатено. Издадена е заповед №6247/13.11.2020г. на управителя на НОИ за определяне на размера на обезщетението, което е изплатено заедно със заплата за м. 12.2020г. в по-висок от претендирания и дължим размер, а именно в размер на 8 552.05 лева. Недължимо получената сума от 3 234.75 лева се възстановява чрез

удрџки от заплата. Процесуалният представител на НОИ поддържа, че ответникът с поведението си не е станал причина за завеждане на делото, предвид на което не дължи разноси на ищцата. Претендира възнаграждение за процесуално представителство в минимален размер.

Прокурор М. от СГП дава заключение, че искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

От фактическа страна: Със Заповед № 4633/22.02.2019г. на управителя на НОИ, на основание чл. 107, ал. 2 и чл. 108, ал. 1 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение със С. К. С. от длъжността „главен експерт по осигуряване“ в отдел „Отпускане на пенсии по договори“, дирекция „Европейски регламенти и международни договори“ при ЦУ на НОИ.

Заповедта е отменена като незаконосъобразна със съдебно Решение №542/29.01.2020г. на АССГ, постановено по адм.дело № 2746/2019г. Съдебното решение е влязло в сила на 29.10.2020г., оставено в сила със съдебно решение №13406/2020г. по адм.дело № 5030/2020г. на ВАС на РБ.

На 09.11.2020г. С. К. С. е възстановена на заеманата преди уволнението длъжност със Заповед № 6229/09.11.2020г. на управителя на НОИ.

На 13.11.2020г. е издадена Заповед №6247/13.11.2020г. на управителя на НОИ, с която е разпоредено на С. К. С. да се изплатят обезщетения в размер на основната заплата, определена към момента на признаване на уволнението за незаконно /29.10.2020г./ за периода от 26.02.2019г. до 03.06.2019г. и разликата между основната заплата и получаваното възнаграждение за друга работа в по-нисък размер за периода от 04.06.2019г. до 26.08.2019г.

На 23.12.2020г. на ищцата е преведено обезщетение в размер общо на 8552.05 лева, включително исковата сума и недължимо преведени средства, които са възстановявани чрез удрџки от получаваното трудово възнаграждение в периода от януари 2021г. до май 2021г.

С молба от 11.03.2021г. процесуалният представител на ищцата е посочил, че фактите не са спорни и сумата по исковата претенция е изцяло платена на 23.12.2020г. Поддържа се искането за решаване на спора със съдебно решение. Претендират са резноските за производството,

От правна страна: Искът е допустим. Претенцията за заплащане на обезщетение по чл. 104, ал.1 от ЗДСл е основателна, но обезщетението е изцяло платено от ответника до приключване на делото пред настоящата инстанция.

Съгласно чл. 104, ал.1 ат ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

Фактическият състав на отговорността по чл. 104, ал.1 от ЗДСл включва следните елементи: незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение и липса на трудово или служебно правоотношение за исковия период, но не повече от шест

месеца. По делото няма спор относно наличието на всички предпоставките на фактическия състав на отговорността по чл. 104, ал.1 от ЗДСл. Видно от установеното от фактическа страна, прекратяването на служебното правоотношение на ищцата със Заповед № 4633/22.02.2019г. на управителя на НОИ е отменено като незаконосъобразно, съдебното решение е влязло в сила на 29.10.2020г. Настоящата съдебна инстанция счита, че административният орган правилно е определил размера на дължимото обезщетение, което е изплатил в цялост на 23.12.2020г. По изложените съображения обезщетението в претендирания размер е недължимо към настоящия момент от ответника, защото е изплатено и задължението е погасено. Следва искът да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

Относно разноските: Страните претендират разноски, като ответникът счита, че с поведението си не е станал причина за завеждане на делото и образуване на съдебното производство. Съгласно чл. 143 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Подателят на жалбата има право на разноски по ал. 1 и при прекратяване на делото поради оттегляне на оспорения от него административен акт. Разпоредбата на чл. 143, ал. 3 от АПК регламентира, че когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. Когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, право на разноски имат и заинтересованите страни, за които актът е благоприятен. По силата на чл. 144 от АПК за неуредените в АПК случаи се прилагат разпоредбите на ГПК, конкретно на чл. 78 от ГПК. Както в АПК, така и в ГПК и в ЗОДОВ, при отхвърляне на иска изцяло разноските, включително и юрисконсултското възнаграждение се дължат от ищеца. В случая ответникът не е дал повод с поведението си за завеждане на делото. Съдебното производство е образувано заедно с оспорване на жалбата срещу заповедта за уволнение. Спряно е с определение на съда от 17.06.2019г. и възобновено с определение от 08.12.2020г., след влизане в сила на съдебно решение № 542/29.01.2020г. по адм.дело №2746/2019г. на АССГ. Преди изпращане на препис от исковата молба на ответника с разпореждане на съда от 08.01.2021г. дължимото обезщетение е изплатено. Видно от описаното по-горе от фактическа страна, веднага след влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за уволнение като незаконосъобразна и явяването на ищцата да заеме длъжността, на която е възстановена е издадена заповед за определяне на размера на дължимото обезщетение и същото е изплатено преди насрочване на делото в открито съдебно заседание, в периода на размяна на книжа между страните. При тези данни не може да се приеме, че ответникът е дал повод за завеждане на делото и по тази причина разноските следва да му бъдат възложени. При отхвърляне на предявения иск изцяло и добросъвестно поведение от страна на ответника, на него се дължи възнаграждение за процесуално представителство, определено в минимален размер от 100 лева по чл. 25, ал.1 от Наредба за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл.104, ал. 1 от ЗДСл, Административен съд София – град, Първо отделение, 43 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл на С. К. С., чрез адв.С. Б., пълномощник на АД „Й., И., И.“, със съдебен адрес [населено място],[жк], [улица], ет. 8 срещу Национален осигурителен институт с адрес [населено място], район В., [улица] за заплащане на обезщетение в размер общо на 5332 лева за времето, през което ищцата е останала без работа или е получавала по-ниско възнаграждение в резултат от незаконосъобразно уволнение със Заповед № 4633/22.02.2019г. на управителя на НОИ за времето от 26.02.2019г. до 26.08.2019г. поради погасяване на задължението чрез плащане.

ОСЪЖДА С. К. С., ЕГН [ЕГН] чрез адв.С. Б., пълномощник на АД „Й., И., И.“, със съдебен адрес [населено място],[жк], [улица], ет. 8 да заплати на Национален осигурителен институт с адрес [населено място], район В., [улица] сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща възнаграждение за процесуално представителство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: